

ספורי הזוהר

בלשון הקודש

מלקט מכל ספרי הזוהר הקדוש
לתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זצ"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 56

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

ההפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

מעלתו של הצדיק

(זוהר ויקרא יד ע"ב וט"ו ע"ב)

העולם ויתפייס עמם. מה עושה הקדוש ברוך הוא? מדבר עמו על אותם הרשעים של העולם. אומר לו להיטיב עמו לבדו ולהשמיד את כלם. מהי דרכו של אותו צדיק? עוזב את שלו ולוקח את של כל העולם כדי שיתפייס הקדוש ברוך הוא עמם.

מנין לנו? ממשה, שאמר לו הקדוש ברוך הוא, חטאו ישראל, (שמות לב) "עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו" וגו'. עוד אמר לו, "הרף ממני ואשמידם" וגו'. באותה שעה אמר משה, אם בשביל כבודי ישמדו ישראל מן העולם - טוב לי מות, ולא יאמרו שעזבתי את זה של כל העולם בשביל כבודי. מיד - "ויחל משה את פני ה' אלהיו". והושיט עצמו למיתה בכמה מקומות בשביל ישראל, שכתוב "ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך" וגו'. ושנינו, לא זו משה משם עד שמחל הקדוש ברוך הוא לישראל. זהו שכתוב, "וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו". וכתוב, (במדבר יד) "ויאמר ה' סלחתי כדברך".

ואלו בנח כתוב, ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני וגו'. אמר לו נח, ולי מה אתה עושה? אמר לו, והקמתי את בריתי אתך וגו'.

רבי יוסי אמר, (ישעיה נד) "כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבר מי נח". הפסוק הזה קשה, כתוב (בראשית ז) "ומי המבול היו על הארץ", וכתוב (שם ט) "ולא יפרת כל בשר עוד ממי המבול". כתוב "מי המבול", ולא "מי נח", וכאן כתוב "פימי נח זאת לי". "זאת לי"?! הם לי היה צריך להיות!

אלא כך שנינו, כשצדיקים מתרבים בעולם, הקדוש ברוך הוא שמח ומשתבח בהם. ששנינו, כששרוי צדיק בעולם ונמצא בו, כביכול הוא מטיל שלום בעולם, וכל העולם מתברך בגללו, ומטיל שלום בפמליא של מעלה. מנין לנו? שכתוב (ישעיה כז) "או יחזק במעזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי".

שנינו, בזמן שצדיק שרוי בעולם, הדינים לא מתעוררים ולא שולטים בעולם, משום שאותו איש צדיק הוא אות בעולם, והקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו, והעולם מתקיים בשבילו וכו'.

שנינו, אמר רבי יוסי, בזמן שבני העולם נמצאים רשעים לפני הקדוש ברוך הוא, הוא, אותו הצדיק שנמצא בעולם, (רוצה) הקדוש ברוך הוא מדבר עמו, כדי שיבקש רחמים על

עֲשֵׂה לָךְ תַּבַּת עֲצֵי גֹפֶר. וְלֹא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם, וְיִרְדּוּ הַמַּיִם וְהָאֲבִידוֹ אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם. וּמִשּׁוּם כֵּךְ כָּתוּב מִי נֹחַ. מִי נֹחַ וְדָאִי, שְׂבוּ הֵם הָיוּ תְלוּיִים, שְׁלֹא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם.

מִכָּאן אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵה שְׁכָתוּב (כְּרַאשֵׁית ט) "וַיַּחַל נֹחַ אִישׁ הָאֲדָמָה". "וַיַּחַל", כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בַּמִּדְבָּר ל) "לֹא יַחַל דְּבָרוֹ", שֶׁנֶּעֱשֶׂה חֵל. "אִישׁ הָאֲדָמָה", שֶׁבִגְלָלוֹ הִשְׁמָדוּ בְנֵי הָעוֹלָם, כִּי לֹא בִקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים. דְּבָר אַחֵר, "אִישׁ הָאֲדָמָה" - שֶׁבִשְׂבִילוֹ הִתְקַיְּמָה לְאַחֵר שֶׁהִשְׁמָדוּ הָרַאשׁוֹנִים, שְׁכָתוּב "לֹא אֶסֶף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם" וְגו'.

שְׂנִינּוּ, הֵם נִקְרְאוּ "מִי נֹחַ", שֶׁהוּא גֵרָם שֶׁנִּקְרְאוּ עַל שְׁמוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, "זֹאת לִי", מֵה זֶה אוֹמֵר? אֵלֶּא אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִי נֹחַ גֵרָמוֹ לִי שְׁאֵגְלָה זֹאת בְּעוֹלָם, שְׁכָתוּב "וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם". "זֹאת אוֹת הַבְּרִית" וְגו'. "אֶת קִשְׁתִּי נִתַּתִּי בְּעֵנָן", כְּלוֹמַר אֵין מִי שֶׁמִּשְׁגִּיחַ אֵלֶּא לְכַבּוֹד שְׁמִי שֶׁרְמוֹז בְּזֹאת. וּמִי גֵרָם לוֹ? "מִי נֹחַ".

מִכָּאן סִימָן לְחֻסֵּיד צְדִיק שֶׁלֹּא מִתְגַּלֶּה הַקְּשֵׁת הַזֶּה בְּיָמָיו, וְלֹא צָרִיךְ הָעוֹלָם בְּיָמָיו לְאוֹת הַזֹּאת. וּמִי הוּא? אוֹתוֹ שֶׁמִּבְּקֵשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם וְרֹאיוֹ לְהַגֵּן עָלָיו, כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שֶׁלֹּא צָרִיךְ הָעוֹלָם בְּיָמָיו אֶת הָאוֹת הַזֹּאת, שֶׁהָרִי הוּא הִיָּה אוֹת סִימָן בְּעוֹלָם.

שְׁלֹא הִיָּתָה גְזֵרָה שֶׁנִּגְזְרָה עַל הָעוֹלָם לְמַעַלָּה שֶׁלֹּא מִבְּטַל אוֹתָהּ, וְהִינּוּ מֵה שְׁכָתוּב (שְׁמוּאֵל-ב כג) "מוֹשֵׁל בְּאָדָם". הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם. וּמִי מוֹשֵׁל בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל? צְדִיק. שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר, וְהוּא מְבַטֵּל.

כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁיֹסֵם אֶחָד הִיָּה יוֹשֵׁב עַל הַדֶּלֶת שֶׁל שַׁעַר (מַעֲרַת) לוֹד, הָרִים עֵינָיו וְרָאָה שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ מְאִירָהּ, וְהִסְתִּירָה אוֹרָהּ שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים. בֵּינֵתִים נִחְשָׁךְ הָאוֹר, וְנִרְאָה בְּשֶׁמֶשׁ

שָׁחַר וַיִּרְק. אָמַר לוֹ לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, בֵּא אַחֲרֵי בְנֵי, וְנִרְאָה שֶׁהָרִי וְדָאִי נִגְזְרָה גְזֵרָה לְמַעַלָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְהוֹדִיעַ לִי, שְׁוֹדָאִי שְׁלֹשִׁים יוֹם תְּלוּי אוֹתוֹ הַדְּבָר שֶׁנִּגְזֵר לְמַעַלָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ עוֹשֶׂה עַד שְׁמוֹדִיעַ לְצְדִיקִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב (עַמּוֹס ג) "כִּי לֹא יַעֲשֶׂה ה' אֱלֹהִים דְּבָר כִּי אִם גָּלָה סוּדוֹ אֶל עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים".

עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, נִכְנְסוּ לְאוֹתוֹ כָּרֶם. רָאוּ נֹחַשׁ אֶחָד שֶׁהָיָה בָּא, וּפְיוֹ פָּתוּחַ, (וְהָיָה לוֹחֵשׁ בְּלִשׁוֹנוֹ) וְלוֹהֵט בְּאָרְץ בְּעֵפֶר. נִעַר בְּגִדָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהִכָּה יָדוֹ בְּרֹאשׁ הַנֹּחַשׁ, שְׁכָךְ הַנֹּחַשׁ, הַנְּמִיךְ אֶת פְּיוֹ וְרָאָה לְשׁוֹנוֹ רוֹחֶשֶׁת.

אָמַר לוֹ: נֹחַשׁ נֹחַשׁ, לָךְ וְאָמַר לְאוֹתוֹ הַנֹּחַשׁ הָעֲלִיּוֹן שֶׁהָרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי מְצוּי בְּעוֹלָם. הַכְּנִיס אֶת רֹאשׁוֹ לְנִקְבַּ שֶׁל עֵפֶר אֶחָד, וְאָמַר: גּוֹזֵר אָנִי, כְּשֶׁם שֶׁהַתַּחַתּוֹן חֹזֵר לְנִקְבַּ הָעֵפֶר, כֵּךְ הָעֲלִיּוֹן יִחְזֹר לְנִקְבַּ תְּהוֹם רַבָּה.

רַחֵשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּתַפְלָה. עַד שֶׁהָיוּ מִתְפַּלְלִים, שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד: מִמְּנֵי הַמּוֹת, הַכְּנְסוּ לְמִקְוֵמְכֶם. הַמּוֹת שֶׁל הַמִּשְׁחִיתִים לֹא שׁוֹרוֹת בְּעוֹלָם, שֶׁהָרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בְּטַל אוֹתוֹ. אֲשֶׁרִיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן, שֶׁרְבוּנָה רוֹצֵה בְּכַבּוּדָךְ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בְּמִשָּׁה כְּתוּב (שְׁמוֹת לב) "וַיַּחַל מֹשֶׁה" וְגו', שֶׁמִּשְׁמַע שְׁאֲחָזוּ אוֹתוֹ פְּרָגוּד, וְאִתָּהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַיֵּם. הוּא גּוֹזֵר, וְאִתָּהּ מְבַטֵּל.

בֵּין כֵּךְ רָאָה שֶׁהָאִיר הַשֶּׁמֶשׁ וְעָבַר אוֹתוֹ הַשָּׁחוֹר. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי שֶׁהָעוֹלָם הַתְּבַשֵּׁם. נִכְנָס לְבֵיתוֹ וְדָרַשׁ, (תְּהִלִּים יא) "כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת אֶהֱבֵ יִשָּׁר יִחְזוּ פְּנִימוֹ". מֵה הַטַּעַם "כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת אֶהֱבֵ"? מִשּׁוּם שֶׁ"יִשָּׁר יִחְזוּ פְּנִימוֹ". מֵה זֶה "פְּנִימוֹ"? הַפְּנִים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שְׁצָרִיכִים לְבִקֵּשׁ רַחֲמִים מִמֶּנּוּ עַל כָּל מֵה שְׁצָרִיכִים.